Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

zo 14. marca 2017 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika (SZBP) — Určité obmedzujúce opatrenia zamerané proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu — Spoločná pozícia 2001/931/SZBP — Rámcové rozhodnutie 2002/475/SVV — Nariadenie (ES) č. 2580/2001 — Článok 2 ods. 3 — Zápis organizácie ‚Tigre oslobodenia tamilského Ílamu (LTTE)' do zoznamu osôb, skupín a subjektov zapojených do teroristických činov — Prejudiciálna otázka týkajúca sa platnosti tohto zápisu — Súlad s medzinárodným humanitárnym právom — Pojem ‚teroristický čin' — Činnosti ozbrojených síl počas ozbrojeného konfliktu"

Vo veci C-158/14,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Raad van State (Štátna rada, Holandsko) z 2. apríla 2014 a doručený Súdnemu dvoru 4. apríla 2014, ktorý súvisí s konaním:

A,

B,

C,

D

proti

Minister van Buitenlandse Zaken,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredseda A. Tizzano, predsedovia komôr R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, E. Juhász a M. Vilaras, sudcovia A. Rosas (spravodajca), A. Borg Barthet, J. Malenovský, E. Levits, F. Biltgen a C. Lycourgos,

generálna advokátka: E. Sharpston,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 8. marca 2016,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— A a B, v zastúpení: A. M. van Eik, A. Eikelboom a T. Buruma, advocaten,

* Jazyk konania: holandčina.

— C a D, v zastúpení: H. Seton a X. B. Sijmons, advocaten,

— holandská vláda, v zastúpení: M. K. Bulterman a J. Langer, splnomocnení zástupcovia,

— španielska vláda, v zastúpení: M. A. Sampol Pucurull, L. Banciella Rodríguez-Miñón a M. J. García-Valdecasas Dorrego, splnomocnení zástupcovia,

— vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: S. Brandon, L. Christie a V. Kaye, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci M. Lester, barrister,

— Rada Európskej únie, v zastúpení: F. Naert a G. Étienne, splnomocnení zástupcovia,

— Európska komisia, v zastúpení: F. Castillo de la Torre, F. Ronkes Agerbeek a P. Van Nuffel, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 29. septembra 2016,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka jednak výkladu článku 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), rámcového rozhodnutia Rady 2002/475/SVV z 13. júna 2002 o boji proti terorizmu (Ú. v. ES L 164, 2002, s. 3; Mim. vyd. 19/006, s. 18), zmeneného a doplneného rámcovým rozhodnutím Rady 2008/919/SVV z 28. novembra 2008 (Ú. v. EÚ L 330, 2008, s. 21) (ďalej len „rámcové rozhodnutie 2002/475“), spoločnej pozície Rady 2001/931/SZBP z 27. decembra 2001 o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom (Ú. v. ES L 344, 2001, s. 93; Mim. vyd. 18/001, s. 217), ako aj nariadenia Rady (ES) č. 2580/2001 z 27. decembra 2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu (Ú. v. ES L 344, 2001, s. 70; Mim. vyd. 18/001, s. 207), a jednak platnosti vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) č. 610/2010 z 12. júla 2010, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a ktorým sa zrušuje vykonávacie nariadenie (EÚ) č. 1285/2009 (Ú. v. EÚ L 178, 2010, s. 1), v rozsahu, v akom ponecháva subjekt „Tigre oslobodenia tamilského Ílamu (LTTE)“ [alebo v anglickom jazyku „Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE)“, ďalej len „subjekt LTTE“] na zozname skupín a subjektov uvedenom v článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 (ďalej len „zoznam zmrazenia finančných prostriedkov“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporov medzi A, B, C a D (ďalej len spoločne „A a i.“) na jednej strane a minister van Buitenlandse Zaken (ministerstvo zahraničných vecí, ďalej len „ministerstvo“) na druhej strane vo veci uloženia určitých obmedzujúcich opatrení v prípade týchto osôb podľa vnútroštátnej právnej úpravy v oblasti potláčania teroristických činov.

Právny rámec

Medzinárodné právo

Rezolúcia Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov 1373(2001)

3 V nadväznosti na teroristické útoky, ku ktorým došlo 11. septembra 2001 v New Yorku (Spojené štáty), vo Washingtone (Spojené štáty) a v Pensylvánii (Spojené štáty), Bezpečnostná rada Organizácie Spojených národov prijala 28. septembra 2001 rezolúciu 1373 (2001).

4 Preambula tejto rezolúcie potvrdzuje predovšetkým „potrebu bojovať všetkými prostriedkami v súlade s Chartou Organizácie spojených národov proti hrozbe, ktorú teroristické činy predstavujú pre svetový mier a bezpečnosť“. Rovnako zdôrazňuje povinnosť všetkých štátov „popri medzinárodnej spolupráci štáty s využitím všetkých zákonných prostriedkov prij[ať] aj dodatočné opatrenia na predchádzanie a potláčanie financovania a prípravy akýchkoľvek teroristických činov na svojom území“.

5 Podľa bodu 1 tejto rezolúcie Bezpečnostná rada Organizácie Spojených národov:

„Rozhodla, že všetky štáty:

a) budú predchádzať teroristickým činom a potláčať ich financovanie;

b) postavia mimo zákon úmyselné poskytovanie alebo získavanie finančných prostriedkov ich štátnymi príslušníkmi alebo na ich území, akýmikoľvek prostriedkami, priamo či nepriamo, s úmyslom tieto prostriedky použiť alebo s vedomím, že majú byť použité na uskutočnenie teroristických činov;

…

d) zakážu svojim štátnym príslušníkom a všetkým osobám a subjektom na svojom území, ktoré páchajú alebo sa pokúšajú o páchanie teroristických činov, alebo ktoré uľahčujú páchanie teroristických činov alebo sa na ňom zúčastňujú, subjektom, ktoré tieto osoby a osoby a subjekty konajúce v ich mene alebo pod ich vedením priamo či nepriamo vlastnia alebo kontrolujú, prístup k akýmkoľvek finančným prostriedkom, finančným aktívam alebo finančným a iným súvisiacim službám;

…“

Štyri Ženevské dohovory z 12. augusta 1949 a ich dodatkové protokoly

6 Spoločný článok 2 štyroch Ženevských dohovorov z 12. augusta 1949, a to po prvé dohovoru o zlepšení osudu ranených a chorých príslušníkov ozbrojených síl v poli (*Zbierka zmlúv Organizácie Spojených národov*, zv. 75, s. 31, ďalej len „prvý Ženevský dohovor“), po druhé dohovoru o zlepšení osudu ranených, chorých a stroskotancov ozbrojených síl na mori (*Zbierka zmlúv Organizácie Spojených národov*, zv. 75, s. 85, ďalej len „druhý Ženevský dohovor“), po tretie dohovoru o zaobchádzaní s vojnovými zajatcami (*Zbierka zmlúv Organizácie Spojených národov*, zv. 75, s. 135, ďalej len „tretí Ženevský dohovor“), a po štvrté dohovoru o ochrane civilných osôb za vojny (*Zbierka zmlúv Organizácie Spojených národov*, zv. 75, s. 287, ďalej len „štvrtý Ženevský dohovor“), stanovuje:

„Nehľadiac na ustanovenia, ktoré majú nadobudnúť účinnosť už v mieri, bude sa tento dohovor vzťahovať na všetky prípady vyhlásenej vojny alebo akéhokoľvek iného ozbrojeného konfliktu, vzniknutého medzi dvoma alebo viacerými Vysokými [z]mluvnými stranami, i keď vojnový stav nie je uznávaný jednou z nich.

Dohovor sa bude taktiež vzťahovať na všetky prípady čiastočnej alebo úplnej okupácie celého územia niektorej Vysokej [z]mluvnej strany, i keď sa táto okupácia nestretne so žiadnym vojenským odporom.

…“

7 Podľa článku 33 štvrtého Ženevského dohovoru:

„Nijaká chránená osoba sa nesmie trestať za trestný čin, ktorý osobne nespáchala. Sú zakázané hromadné tresty, rovnako tak ako zastrašujúce alebo terorizujúce opatrenia. …“

8 Štyri Ženevské dohovory boli predmetom viacerých dodatkových protokolov: dodatkový protokol k štyrom Ženevským dohovorom o ochrane obetí medzinárodných ozbrojených konfliktov (protokol I) z 8. júna 1977 (*Zbierka zmlúv Organizácie Spojených národov*, zv. 1125, s. 3), dodatkový protokol k štyrom Ženevským dohovorom o ochrane obetí ozbrojených konfliktov nemajúcich medzinárodný charakter (protokol II) z 8. júna 1977 (*Zbierka zmlúv Organizácie Spojených národov*, zv. 1125, s. 609), a dodatkový protokol k štyrom Ženevským dohovorom týkajúci sa prijatia dodatkového rozoznávacieho znaku (protokol III) z 8. decembra 2005 (*Zbierka zmlúv Organizácie Spojených národov*, zv. 2404, s. 261), (spoločne ďalej len „dodatkové protokoly“).

9 Článok 1 ods. 3 a 4 protokolu I. stanovuje:

„3. Tento protokol, ktorý dopĺňa [štyri Ženevské dohovory] bude aplikovaný na situácie uvedené v spoločnom článku 2 týchto dohovorov.

4. Situáciami uvedenými v predchádzajúcom odseku sa rozumejú ozbrojené konflikty, v ktorých národy bojujú proti koloniálnej nadvláde a cudzej okupácii a proti rasistickým režimom, aby uplatnili svoje právo na sebaurčenie, ako je zakotvené v Charte Organizácie Spojených národov a v Deklarácii zásad medzinárodného práva týkajúcich sa priateľských vzťahov a spolupráce medzi štátmi v súlade s Chartou Organizácie Spojených národov.“

10 Článok 51 ods. 2 tohto protokolu znie:

„Civilné obyvateľstvo ako také, ako aj jednotlivé civilné osoby nesmú byť predmetom útoku. Násilné činy alebo hrozby násilnými činmi, ktorých základným cieľom je terorizovanie civilného obyvateľstva, sa zakazujú.“

11 Podľa článku 1 protokolu II:

„1. Tento protokol, ktorý rozvíja a dopĺňa spoločný článok 3 [štyroch Ženevských dohovorov] a nemení existujúce podmienky jeho aplikácie, sa bude vzťahovať na všetky ozbrojené konflikty, ktoré nie sú obsiahnuté v článku 1 [protokolu I] a ku ktorým dochádza na území Vysokej zmluvnej strany medzi jej ozbrojenými silami a disidentskými ozbrojenými silami alebo inými organizovanými ozbrojenými skupinami vykonávajúcimi pod zodpovedným velením takú kontrolu nad časťou jej územia, ktorá im umožňuje viesť trvalé a koordinované vojenské operácie a aplikovať tento Protokol.

2. Tento protokol sa nebude aplikovať v prípade vnútorných nepokojov a napätia, ako sú vzbury, izolované a sporadické násilné činy a ostatné činy podobnej povahy, ktoré sa nepovažujú za ozbrojené konflikty.“

12 Článok 4 ods. 1 a 2 tohto protokolu znie:

„1. Všetky osoby, ktoré sa priamo nezúčastnia alebo ktoré sa prestali zúčastňovať na nepriateľských akciách bez ohľadu na to, či bola ich sloboda obmedzená alebo nie, majú právo na rešpektovanie svojej osoby, cti, presvedčenia a náboženského vyznania. Za všetkých okolností sa bude s nimi zaobchádzať humánne bez akéhokoľvek nepriaznivého rozdielu. Zakazuje sa vydať rozkaz, že nikto nezostane nažive.

2. Bez ujmy na všeobecných uvedených ustanoveniach sú a zostanú zakázané v každej dobe a na každom mieste tieto činy proti osobám spomenutým v odseku 1:

…

d) teroristické činy;

…

h) hrozby vykonať akýkoľvek z uvedených činov.“

13 Článok 6 uvedeného protokolu stanovuje:

„1. Tento článok sa týka stíhania a trestania trestných činov súvisiacich s ozbrojeným konfliktom.

…

5. Po skončení nepriateľských akcií sa budú vládnuce orgány snažiť udeliť amnestiu v najširšej možnej miere osobám, ktoré sa zúčastnili na ozbrojenom konflikte, alebo tým, ktoré boli zbavené slobody z dôvodov súvisiacich s ozbrojeným konfliktom, bez ohľadu na to, či boli internované alebo zadržané.“

14 Článok 13 ods. 2 toho istého protokolu znie:

„Civilné obyvateľstvo ako také, ako aj jednotlivé civilné osoby nesmú byť predmetom útoku. Násilné činy alebo hrozby násilnými činmi, ktorých základným cieľom je terorizovanie civilného obyvateľstva, sa zakazujú.“

15 Európska únia nie je zmluvnou stranou ani štyroch Ženevských dohovorov ani dodatkových protokolov. Všetky členské štáty sú však ich zmluvnými stranami.

Medzinárodný dohovor o potláčaní teroristických bombových útokov

16 Posledné odôvodnenie medzinárodného dohovoru o potláčaní bombového terorizmu, podpísaného 15. decembra 1997 v New Yorku (*Zbierka zmlúv Organizácie Spojených národov*, zv. 2149, s. 256), znie:

„Poznamenávajúc, že aktivity vojenských síl štátov uskutočňované v súlade s pravidlami medzinárodného práva sú mimo rámca tohto dohovoru a že vyňatie určitých činov z pôsobnosti tohto dohovoru neospravedlňuje alebo nerobí zákonnými inak protiprávne činy, alebo nevylučuje stíhanie podľa iných právnych noriem,

…“

17 Článok 19 ods. 2 tohto dohovoru stanovuje:

„Činnosť ozbrojených síl počas ozbrojeného konfliktu, tak ako sú tieto pojmy definované medzinárodným humanitárnym právom, ktorá je upravená podľa tohto práva, sa neupravuje týmto dohovorom a činnosť vojenských síl štátu pri vykonávaní ich oficiálnych povinností, vzhľadom na to, že sú upravené inými pravidlami medzinárodného práva, sa neupravuje týmto dohovorom.“

18 Únia nie je zmluvnou stranou tohto dohovoru. Všetky členské štáty sú však jeho zmluvnými stranami.

Medzinárodný dohovor o potláčaní financovania terorizmu

19 Článok 2 ods. 1 medzinárodného dohovoru o potláčaní financovania terorizmu, podpísaného 9. decembra 1999 v New Yorku (*Zbierka zmlúv Organizácie Spojených národov*, zv. 2178, s. 197), znie:

„Každá osoba spácha trestný čin v zmysle tohto dohovoru, ak akýmikoľvek spôsobmi, priamo alebo nepriamo, protiprávne a úmyselne, poskytuje alebo zhromažďuje finančné prostriedky s úmyslom alebo s vedomím, že by sa mali úplne alebo čiastočne použiť s cieľom vykonať

…

b) akýkoľvek iný čin, ktorého úmyslom je spôsobiť smrť alebo vážnu ujmu na zdraví civilnej osobe alebo akejkoľvek inej osobe, ktorá sa aktívne nezúčastňuje na nepriateľských akciách v prípade ozbrojeného konfliktu, ak účelom tohto činu bolo na základe jeho povahy alebo súvislostí zastrašiť obyvateľstvo alebo prinútiť vládu alebo medzinárodnú organizáciu niečo konať alebo zdržať sa nejakého konania.“

20 Podľa článku 8 ods. 1 tohto dohovoru každý štát, ktorý je zmluvnou stranou, prijme vhodné opatrenia v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi princípmi na identifikáciu, odhalenie a zmrazenie alebo zhabanie akýchkoľvek finančných prostriedkov použitých alebo vymedzených na účely spáchania trestných činov podľa článku 2 uvedeného dohovoru, ako aj príjmov pochádzajúcich z takýchto trestných činov, a to na účely ich možného prepadnutia.

21 Podľa článku 21 toho istého dohovoru:

„Nič v tomto dohovore sa nedotýka iných práv, záväzkov a zodpovednosti štátov a jednotlivcov podľa medzinárodného práva, najmä cieľov Charty Organizácie Spojených národov, medzinárodného humanitárneho práva a iných príslušných dohovorov.“

22 Únia nie je zmluvnou stranou medzinárodného dohovoru o potláčaní financovania terorizmu. Všetky členské štáty sú však jeho zmluvnými stranami.

Medzinárodný dohovor o potláčaní činov jadrového terorizmu

23 Článok 4 ods. 2 medzinárodného dohovoru o potláčaní činov jadrového terorizmu 13. apríla 2005 v New Yorku (*Zbierka zmlúv Organizácie Spojených národov*, zv. 2445, s. 89), znie:

„Činnosti ozbrojených síl počas ozbrojeného konfliktu tak, ako sú tieto pojmy definované medzinárodným humanitárnym právom, ktoré sú upravené podľa tohto práva, sa neriadia týmto dohovorom a činnosti vojenských síl štátu pri vykonávaní svojich oficiálnych povinností v rozsahu, v akom sa riadia inými pravidlami medzinárodného práva, sa neriadia týmto dohovorom.“

24 Únia nie je zmluvnou stranou tohto dohovoru. Veľká časť členských štátov však je jeho zmluvnou stranou.

Dohovor Rady Európy o predchádzaní terorizmu

25 Článok 26 ods. 5 Dohovoru Rady Európy o predchádzaní terorizmu, podpísaného 16. mája 2005 vo Varšave (*Séria zmlúv Rady Európy* č. 196), znie:

„Činnosti ozbrojených síl počas ozbrojeného konfliktu v zmysle medzinárodného humanitárneho práva podľa podmienok stanovených týmto právom sa neriadia týmto dohovorom a aktivity vojenských síl zmluvnej strany pri výkone ich oficiálnych povinností, vzhľadom na to, že sa spravujú inými predpismi medzinárodného práva, sa neriadia týmto dohovorom.“

26 Podľa rozhodnutia Rady (EÚ) 2015/1913 z 18. septembra 2015 o podpise Dohovoru Rady Európy o predchádzaní terorizmu v mene Európskej únie (Ú. v. EÚ L 280, 2015, s. 22), Únia podpísala tento dohovor, pokiaľ ide o záležitosti patriace do jej právomoci Únie. Väčšina členských štátov ho tiež podpísala a ratifikovala.

Právo Európskej únie

Spoločná pozícia 2001/931

27 Ako vyplýva z jej odôvodnení, cieľom spoločnej pozície 2001/931 je tak na úrovni Únie, ako aj na úrovni členských štátov vykonávanie rezolúcie 1373 (2001), ktorou Bezpečnostná rada Organizácie spojených národov rozhodla, že všetky štáty musia zabrániť a predchádzať financovaniu teroristických činov.

28 Článok 1 tejto spoločnej pozície stanovuje:

„1. Táto spoločná pozícia sa v súlade s ustanoveniami nasledujúcich článkov uplatní na osoby, skupiny a subjekty zapojené do teroristických činov, ktoré sú uvedené na zozname v prílohe.

2. Na účely tejto spoločnej pozície ‚osoby, skupiny a subjekty zapojené do teroristických činov' znamená:

— osoby, ktoré páchajú alebo sa pokúšajú o spáchanie teroristického činu, alebo sa zúčastňujú na páchaní teroristického činu alebo mu napomáhajú,

— skupiny a subjekty, ktoré sú priamo alebo nepriamo vo vlastníctve takýchto osôb [patria k týmto osobám – *neoficiálny preklad*], alebo sú nimi kontrolované; a osoby, skupiny a subjekty, ktoré konajú v mene alebo pod vedením takýchto osôb, skupín a subjektov vrátane financií odvodených alebo vytvorených z majetku, ktorý vlastnia priamo alebo nepriamo alebo kontrolujú takéto osoby a pridružené osoby, skupiny a subjekty.

3. Na účely tohto spoločného stanoviska ‚teroristický čin' znamená jeden z nasledovných úmyselných činov, ktorý vzhľadom na svoju povahu alebo kontext môže vážne poškodiť krajinu alebo medzinárodnú organizáciu, ako je definovaný ako trestný čin podľa vnútroštátnych právnych predpisov, ak bol spáchaný s cieľom:

i) závažného zastrašovania obyvateľstva, alebo

ii) neprimeraného nútenia vlády alebo medzinárodnej organizácie, aby vykonali alebo sa zdržali výkonu akéhokoľvek činu, alebo

iii) vážne destabilizovať alebo zničiť základné politické, ústavné, hospodárske a sociálne štruktúry krajiny alebo medzinárodnej organizácie:
   a) útoky proti životu osôb, ktoré môžu zapríčiniť smrť;
   b) útoky proti fyzickej integrite osoby;
   c) únos alebo branie rukojemníka;
   d) spôsobenie rozsiahleho poškodenia štátneho alebo verejného zariadenia, dopravného systému, zariadenia infraštruktúry vrátane informačného systému, pevnej rampy umiestnenej na kontinentálnej plošine, verejného miesta alebo súkromného majetku, ktoré môže ohroziť ľudský život alebo mať za následok vážnu hospodársku stratu;
   e) zmocnenie lietadla, lodí alebo iného prostriedku verejnej alebo nákladnej dopravy;
   f) výroba, držba, nadobudnutie, preprava, dodávka alebo použitie zbraní, výbušnín alebo nukleárnych, biologických alebo chemických zbraní, ako aj výskum a vývoj biologických a chemických zbraní;
   g) uvoľnenie nebezpečných látok alebo vyvolanie požiaru, výbuchov alebo záplav, ktorých účinok má ohroziť ľudský život;
   h) zasahovanie do dodávky vody, energie alebo iných základných prírodných zdrojov alebo ich prerušenie, ktorých následkom je ohrozenie ľudského života;

i) vyhrážanie spáchaním niektorého z horeuvedených činov pod písmenami a) až h).
j) riadenie teroristickej skupiny;
k) účasť na aktivitách teroristickej skupiny, okrem iného aj poskytovaním informácií alebo materiálnych zdrojov alebo financovaním jej činností akýmkoľvek spôsobom s vedomím skutočnosti, že takáto účasť prispeje k zločineckým aktivitám tejto skupiny.

Na účely tohto odseku ‚teroristická skupina' znamená štruktúrovanú skupinu viac ako dvoch osôb vytvorenú na dlhšie obdobie a ktorá na základe dohody pácha teroristické činy. ‚Štruktúrovaná skupina' znamená skupinu, ktorá nie je sformovaná náhodne s cieľom bezprostredného páchania teroristického činu a ktorá nepotrebuje mať formálne určené úlohy pre svojich členov, kontinuitu členstva v nej alebo rozvinutú štruktúru.

4. Zoznam v prílohe sa vypracuje na základe presných informácií alebo materiálu [skutočností – *neoficiálny preklad*] v príslušnom spise, ktoré uvádzajú, že príslušný orgán prijal rozhodnutie vo vzťahu k dotknutým osobám, skupinám a subjektom bez ohľadu na to, či sa týka podnetu na vyšetrovanie alebo trestné stíhanie [začatia vyšetrovania alebo trestného stíhania – *neoficiálny preklad*] za teroristický čin alebo pokus o spáchanie, účasť alebo napomáhanie takéhoto činu, ktoré je založené na závažných dôkazoch alebo záchytných bodoch [závažných a vierohodných dôkazoch a indíciách – *neoficiálny preklad*] alebo odsúdení za takéto skutky. ….

…"

Nariadenie č. 2580/2001

29 Podľa článku 1 bodu 4 nariadenia č. 2580/2001 je definícia „teroristického činu" na účely tohto nariadenia taká istá ako definícia, ktorá sa nachádza v článku 1 ods. 3 spoločnej pozície 2001/931.

30 Článok 2 uvedeného nariadenia stanovuje:

„1. S výnimkou toho, čo je povolené podľa článkov 5 a 6:

a) všetky fondy, iné finančné aktíva a ekonomické zdroje, ktoré vlastní alebo má v držbe právnická osoba, skupina alebo subjekt zaradené do zoznamu uvedeného v odseku 3 sa zmrazia;

…

2. S výnimkou toho, čo je povolené podľa článkov 5 a 6, je zakázané poskytnúť finančné služby fyzickej alebo právnickej osobe, skupine alebo subjektu alebo v ich prospech, zaradeným do zoznamu uvedeného v odseku 3.

3. Rada konajúc jednomyseľne ustanoví, preskúma a zmení a doplní zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa podľa ustanovení stanovených v článku 1 ods. 4, 5 a 6 spoločnej pozície [2001/931] vzťahuje toto nariadenie; takýto zoznam bude pozostávať z:

i) fyzických osôb, ktoré páchajú, pokúšajú sa o spáchanie, zúčastňujú sa alebo napomáhajú spáchaniu ktoréhokoľvek teroristického činu;

ii) právnických osôb, skupín alebo subjektov, ktoré páchajú, pokúšajú sa o spáchanie, zúčastňujú sa alebo napomáhajú spáchaniu ktoréhokoľvek teroristického činu;

…"

31 Podľa článku 3 ods. 1 toho istého nariadenia sa zakazuje vedomá a úmyselná účasť na aktivitách, ktorých priamy alebo nepriamy cieľ alebo účinok spočíva v porušení článku 2 tohto nariadenia.

32 Článok 9 nariadenia č. 2580/2001 znie:

„Každý členský štát určí postihy, ktoré sa majú uložiť, keď sa porušia ustanovenia tohto nariadenia. Takéto postihy musia byť účinné, primerané a odstrašujúce.“

Rámcové rozhodnutie 2002/475

33 Ako vyplýva z jeho odôvodnení 6 a 7, cieľom rámcového rozhodnutia 2002/475 je najmä zosúladenie definície teroristických trestných činov vo všetkých členských štátoch, stanovenie trestov a sankcií, ktoré odrážajú závažnosť takýchto trestných činov, ako aj zavedenie princípov príslušnosti s cieľom zabezpečiť, aby mohli byť teroristické trestné činy efektívne stíhané.

34 Odôvodnenie 11 tohto rámcového rozhodnutia uvádza:

„Týmto rámcovým rozhodnutím sa neriadia akcie ozbrojených síl počas ozbrojených konfliktov, ktoré sa riadia medzinárodným humanitárnym právom v zmysle týchto podmienok podľa tohto práva, a ani akcie ozbrojených síl štátu pri výkone jeho oficiálnych funkcií, pokiaľ sa riadia inými pravidlami medzinárodných právnych predpisov.

…“

35 Článok 1 ods. 1 uvedeného rámcového rozhodnutia, nazvaný „Teroristické trestné činy a základné práva a princípy“, stanovuje:

„Každý členský štát prijme potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby sa úmyselné činy uvedené nižšie v bodoch a) až i), definované ako trestné činy podľa vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré vzhľadom na ich povahu alebo kontext môžu vážne poškodiť krajinu alebo medzinárodnú organizáciu, ak sú spáchané s cieľom:

— vážne zastrašovať obyvateľstvo, alebo

— neoprávnene naliehať na vládu alebo medzinárodnú organizáciu, aby vykonala alebo sa zdržala vykonania akéhokoľvek činu, alebo

— vážne destabilizovať alebo poškodiť základné politické, ústavné, hospodárske alebo sociálne štruktúry krajiny alebo medzinárodnej organizácie,
  a) útoky na životy osôb, ktoré môžu spôsobiť smrť,
  b) útoky na fyzickú integritu osoby;
  c) únosy alebo branie rukojemníka;
  d) spôsobenie značného poškodenia vládneho alebo verejného zariadenia, dopravného systému, infraštruktúry, vrátane informačného systému, pevných plošín nachádzajúcich sa na pevninskom prahu, verejného miesta alebo súkromného majetku, ktoré by mohlo ohroziť ľudský život alebo mať za následok značné ekonomické straty;
  e) únos/obsadenie lietadiel, lodí alebo ostatných prostriedkov verejnej alebo nákladnej dopravy;
  f) výroba, vlastnenie, získanie, preprava, dodávka alebo použitie zbraní, výbušnín alebo jadrových alebo chemických zbraní, ako aj výskum a vývoj biologických a chemických zbraní;
  g) uvoľnenie nebezpečných látok alebo spôsobenie požiaru, záplav alebo výbuchov, ktorých následkom je ohrozenie ľudského života;
  h) zasahovanie do alebo prerušenie dodávok vody, elektriny alebo akéhokoľvek iného základného prírodného zdroja, ktorých následkom je ohrozenie ľudského života;

i) vyhrážanie sa spáchaním niektorého z činov uvedených v bodoch a) až h).“

36 Článok 2 toho istého rámcového rozhodnutia, nazvaný „Trestné činy týkajúce sa teroristických skupín“, znie:

„1. Na účely tohto rámcového rozhodnutia výraz ‚teroristická skupina‘ znamená: štruktúrovanú skupinu viac ako dvoch osôb zriadenú na určité obdobie a konajúcu s úmyslom páchať teroristické trestné činy. ‚Štruktúrovaná skupina‘ znamená skupinu, ktorá nie je vytvorené náhodne na okamžité spáchanie trestného činu a ktorá nemusí mať formálne definované úlohy pre svojich členov, stálu členskú základňu alebo vyvinutú štruktúru.

2. Každý členský štát prijme potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby nasledujúce medzinárodné činy [úmyselné činy – *neoficiálny preklad*] boli považované za trestné:

a) riadenie teroristickej skupiny;

b) účasť v činnostiach [na činnostiach – *neoficiálny preklad*] teroristickej skupiny, vrátane poskytovania informácií alebo materiálnych zdrojov, alebo akékoľvek financovanie jej činností s uvedomovaním si skutočnosti, že takáto účasť prispeje k zločineckej činnosti tejto teroristickej skupiny.“

Rozhodnutia 2001/927/ES a 2006/379/ES

37 Rozhodnutím Rady 2001/927/ES z 27. decembra 2001, ktorým sa zriaďuje zoznam stanovený v článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 344, 2001, s. 83), bol prijatý prvý zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje.

38 Rozhodnutím 2006/379/ES z 29. mája 2006, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2005/930/ES (Ú. v. EÚ L 144, 2006, s. 21), Rada zapísala subjekt LTTE do tohto zoznamu. Tento subjekt následne zostal na uvedenom zozname zapísaný podľa nadväzujúcich rozhodnutí a vykonávacích nariadení, ktorými bol tento zoznam nahradený novým zoznamom a ktorými boli skoršie rozhodnutie alebo vykonávacie nariadenie zrušené. Subjekt LTTE sa tak objavil zapísaný na zozname zmrazenia finančných prostriedkov, ktorý tvorí prílohu vykonávacieho nariadenia č. 610/2010.

Holandské právo

39 V súlade s článkom 2 ods. 1 Sanctieregeling terrorisme 2007–II (výnos o sankciách v oblasti terorizmu 2007–II, ďalej len „výnos o sankciách z roku 2007“), ak sa ministerstvo domnieva, že osoby alebo organizácie patria do okruhu osôb alebo organizácií uvedených v rezolúcii 1373 (2001), môže vo vzťahu k týmto osobám alebo organizáciám prijať rozhodnutie, tzv. rozhodnutie o „stanovení“.

40 Podľa článku 2 ods. 2 tohto výnosu sa všetky zdroje, ktoré patria osobám a organizáciám uvedeným v jeho článku 2 ods. 1, zmrazia.

41 Článok 2 ods. 3 uvedeného výnosu zakazuje poskytovať finančné služby osobám a organizáciám uvedeným v článku 2 ods. 1 tohto výnosu alebo v prospech týchto osôb a organizácií.

42 V súlade s článkom 2 ods. 4 výnosu o sankciách z roku 2007 je zakázané osobám a organizáciám uvedeným v článku 2 ods. 1 toho istého výnosu umožniť priamo či nepriamo prístup k zdrojom.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky.

43 Z informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom vyplýva, že na základe výnosu o sankciách z roku 2007 ministerstvo 8. júna 2010 prijalo voči A a i. rozhodnutia o stanovení (ďalej len „rozhodnutia z 8. júna 2010“), čo malo za následok zmrazenie ich jednotlivých finančných prostriedkov. Ministerstvo rozhodnutiami z 10. januára 2011, 8. decembra 2010 a 25. novembra 2010 zamietlo sťažnosti, ktoré tieto osoby podali proti rozhodnutiam z 8. júna 2010. Pri týchto zamietnutiach vychádzalo zo skutočnosti, že A a i. jednotlivo patria podľa neho do okruhu osôb a organizácií stanovených rezolúciou 1373 (2001). Okrem toho ministerstvo zohľadnilo oficiálnu správu Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst (Všeobecná spravodajská a bezpečnostná služba, Holandsko) zo 14. októbra 2008, podľa ktorej uvedené osoby zhromažďovali finančné prostriedky určené pre subjekt LTTE. Ministerstvo tiež zohľadnilo zapísanie tohto subjektu do zoznamu zmrazenia finančných prostriedkov. Okrem toho sa opieralo o skutočnosť, že prokuratúra začala voči A a i. trestné stíhanie vo veci účasti v teroristickej organizácii v zmysle holandského trestného zákonníka a vo veci porušenia zákazov uvedených v článku 2 ods. 1 a 2, ako aj v článku 3 nariadenia č. 2580/2001 v prospech subjektu LTTE.

44 Rozsudkami z 20. decembra 2011, 18. januára 2012 a 30. augusta 2012 oddelenia správneho práva Rechtbank Zwolle-Lelystad (súd Zwolle Lelystad, Holandsko), Rechtbank ’s Gravenhage (súd Haag, Holandsko) a Rechtbank Alkmaar (súd Alkmaar, Holandsko) vyhlásili žaloby, ktoré A a i. podali proti rozhodnutiam ministerstva, ktorými potvrdilo rozhodnutia z 8. júna 2010, za nedôvodné. Tieto osoby podali proti týmto rozsudkom odvolanie na vnútroštátny súd Raad van State (Štátna rada, Holandsko).

45 V rámci týchto odvolaní A a i. predovšetkým tvrdia, že subjekt LTTE nie je teroristickou organizáciou, pretože konflikt medzi srílanskou vládou a týmto subjektom treba považovať za ozbrojený konflikt v zmysle medzinárodného humanitárneho práva. Tvrdia, že zapísanie uvedeného subjektu do zoznamu zmrazenia finančných prostriedkov je preto neoprávnené.

46 Vnútroštátny súd v prvom rade uvádza, že cieľom článku 2 výnosu o sankciách z roku 2007 je uplatnenie rezolúcie 1373(2001) a že toto ustanovenie neodkazuje ani na nariadenie č. 2580/2001, ani na spoločnú pozíciu 2001/931. Tento súd sa však domnieva, že v rozsahu, v akom ministerstvo výslovne opieralo svoje stanovisko, podľa ktorého subjekt LTTE je teroristickou organizáciou, o zapísanie tohto subjektu do zoznamu zmrazenia finančných prostriedkov, tento zápis predstavuje podstatu rozhodnutí z 8. júna 2010. Podľa vnútroštátneho súdu vzhľadom na to, že spoločná pozícia 2001/931 a nariadenie č. 2580/2001 odkazujú na rezolúciu 1373 (2001), ministerstvo muselo podľa zásady o lojálnej spolupráci stanovenej v článku 4 ods. 3 ZEÚ konštatovať, že subjekty zapísané do tohto zoznamu sú teroristické organizácie. Tento súd však usudzuje, že vzhľadom na tvrdenia A a i. možno pripustiť, že existujú pochybnosti o oprávnenosti aktov Rady Európskej únie, ktorými Rada ponechala subjekt LTTE na zozname zmrazenia finančných prostriedkov, ktorý platil v čase prijatia rozhodnutí z 8. júna 2010, ako aj o platnosti nasledujúcich aktov tejto inštitúcie, ktorými ponechala subjekt LTTE na tomto zozname.

47 V druhom rade si vnútroštátny súd s prihliadnutím na rozsudky z 9. marca 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), a z 15. februára 2001, Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101), kladie otázku, či sa má A a i. priznať právo napadnúť neoprávnenosť týchto aktov pred ním, keďže ani jedna z týchto osôb nepodala návrh na ich zrušenie na súdoch Únie. Podľa tohto súdu A a i. sa z faktického hľadiska nachádzajú v podobnej situácií ako osoby obvinené z členstva v Devrimci Halk Kurtulus Partisi-Cephesi (DHKP-C) vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok 29. júna 2010, E a F (C-550/09, EU:C:2010:382), ktorým Súdny dvor v podstate rozhodol, že tieto osoby neboli zjavne oprávnené podať proti zápisu DHKP-C do zoznamu uvedeného v článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 žalobu o neplatnosť na základe článku 230 ES. Vnútroštátny súd si kladie otázku, či riešenie, ku ktorému dospel tento rozsudok, možno prebrať na základe článku 263 ZFEÚ, keďže toto ustanovenie rozšírilo jednotlivcom možnosť napadnúť zákonnosť aktov Únie. Tvrdí najmä, že ak by mal dospieť k záveru, že vzhľadom na článok 263 ZFEÚ osoby, ktoré sa nachádzajú v takej situácii ako

A a i., nemôžu pred vnútroštátnymi súdmi napadnúť neoprávnenosť zápisu organizácie do zoznamu zmrazenia finančných prostriedkov stanoveného v článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, všetky osoby, ktoré sa obávajú, že vnútroštátny orgán prijme voči nim opatrenia boja proti terorizmu z dôvodu ich skutočnej alebo predpokladanej účasti v organizácií zapísanej na tomto zozname, by museli na ochranu svojich práv podať žaloby proti zápisu tejto organizácie do uvedeného zoznamu. Takáto situácia by však podľa vnútroštátneho súdu bola nezlučiteľná s právom neobviniť sa sám.

48 Za predpokladu, že by Súdny dvor rozhodol, že žaloba o neplatnosť, ktorú podal A a i. proti vykonávaciemu nariadeniu č. 610/2010, nie je v nijakom prípade prípustná, vnútroštátny súd si v treťom rade kladie otázku v súvislosti s platnosťou zápisu subjektu LTTE do zoznamu zmrazenia finančných prostriedkov. Po prvé sa domnieva, že napriek zneniu odôvodnenia 11 rámcového rozhodnutia 2002/475 nie je vylúčené, že by sa činnosti ozbrojených síl počas ozbrojeného konfliktu v zmysle medzinárodného humanitárneho práva mohli považovať za teroristické trestné činy. Vzhľadom na mieru voľnej úvahu, ktorú zrejme ponecháva definícia „teroristického trestného činu“ v zmysle článku 1 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia, vnútroštátny súd však zastáva názor, že v prípade, ak treba určiť, či sa majú činnosti subjektu LTTE kvalifikovať ako „teroristický trestný čin“, možno zohľadniť skutočnosť, že tento subjekt koná ako ozbrojené sily zapojené do ozbrojeného konfliktu.

49 Po druhé tento súd uvádza, že ani spoločná pozícia 2001/931 ani nariadenie č. 2580/2001 nespresňujú, či sa má prihliadať na skutočnosť, že akty alebo trestné činy, ktoré uvádza, boli spáchané ozbrojenými silami počas ozbrojeného konfliktu v zmysle medzinárodného humanitárneho práva. Domnieva sa však, že vzhľadom na zhodu medzi definíciou „teroristického činu“ uvedenou v článku 1 ods. 3 spoločnej pozície 2001/931 a definíciou „teroristického trestného činu“ obsiahnutou v článku 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/475, ak by sa mali akcie ozbrojených síl počas ozbrojeného konfliktu chápať tak, že nespadajú pod pojem „teroristický trestný čin“ v zmysle tohto rámcového ustanovenia, nebude možné ich považovať ani za „teroristické činy“ v zmysle spoločnej pozície 2001/931 a nariadenia č. 2580/2001.

50 Po tretie odkazom na štyri Ženevské dohovory z roku 1949 a dodatkové protokoly, na článok 19 ods. 2 medzinárodného dohovoru o potláčaní teroristických bombových útokov, na článok 4 ods. 2 medzinárodného dohovoru o potláčaní činov jadrového terorizmu, na článok 26 ods. 5 Dohovoru Rady Európy o predchádzaní terorizmu, ako aj na článok 12 Medzinárodného dohovoru o zaobchádzaní s vojnovými zajatcami vnútroštátny súd konštatuje, že tieto medzinárodné dohovory v oblasti terorizmu vylučujú činnosti ozbrojených síl počas ozbrojeného konfliktu zo svojej pôsobnosti, čo by mohlo napovedať, že existuje akýsi medzinárodný konsenzus, pokiaľ ide o skutočnosť, že činnosti ozbrojených síl sa počas ozbrojeného konfliktu v zmysle medzinárodného humanitárneho práva nemajú považovať za teroristické aktivity. Vnútroštátny súd však odkazuje aj na článok 2 ods. 1 písm. b) Medzinárodného dohovoru o zamedzení financovania terorizmu, článok 33 štvrtého Ženevského dohovoru, ako aj článok 4 ods. 2 písm. d) protokolu II a tvrdí, že podľa týchto dohovorov by sa takéto činnosti nemali považovať za teroristické aktivity, ak nie sú namierené proti obyvateľstvu alebo iným osobám, ktoré sa priamo nezúčastňujú bojov.

51 Po štvrté vnútroštátny súd konštatuje, že Rada odôvodnila zápis subjektu LTTE do zoznamu zmrazenia finančných prostriedkov poukázaním na sériu útokov, ktorých sa tento subjekt údajne dopustil v období od 12. augusta 2005 do 12. apríla 2009 na Srí-Lanke a ktoré preto predstavujú súvis s konfliktom medzi srílanskou vládou a touto organizáciou. Navyše vysvetľuje, že ministerstvo v správe z augusta 2009 na základe kritérií stanovených v článku 1 protokolu II konštatovalo, že tento konflikt bol až do 18. mája 2009 konfliktom, ktorý nemá medzinárodný rozmer. Navyše Vysoký komisár Organizácie spojených národov pre utečencov údajne uvedený konflikt do júla 2009 kvalifikoval ako „ozbrojený konflikt“. Napokon vnútroštátny súd zdôrazňuje význam, ktorý podľa neho treba vymedziť v prípade, že ozbrojený konflikt nemá medzinárodnú povahu v zmysle medzinárodného humanitárneho práva.

52 Za týchto podmienok Raad van State (Štátna rada) rozhodla prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Bola by žaloba o neplatnosť vykonávacieho nariadenia č. 610/2010, ktorú by [A a i.] podali vo svojom mene na Všeobecný súd podľa článku 263 ZFEÚ, vzhľadom na skutočnosť, že [subjekt LTTE] bol v tomto nariadení zapísaný do zoznamu [zmrazenia finančných prostriedkov], s prihliadnutím najmä na článok 47 [Charty] bezpochyby prípustná?

2. a) Možno činnosti ozbrojených síl počas ozbrojených konfliktov v zmysle medzinárodného humanitárneho práva považovať aj pri zohľadnení odôvodnenia 11 rámcového rozhodnutia 2002/475 za ‚teroristické trestné činy' v zmysle tohto rámcového rozhodnutia?
   b) V prípade kladnej odpovede na otázku 2 písm. a) možno činnosti ozbrojených síl počas ozbrojených konfliktov v zmysle medzinárodného humanitárneho práva považovať za ‚teroristické činy' v zmysle spoločnej pozície 2001/931 a nariadenia č. 2580/2001?

3. Ide v prípade aktivít, z ktorých vychádza vykonávacie nariadenie č. 610/2010, v rozsahu, v akom bol podľa tohto nariadenia subjekt LTTE zapísaný do zoznamu [zmrazenia finančných prostriedkov], o ‚činnosti ozbrojených síl počas ozbrojeného konfliktu' v zmysle medzinárodného humanitárneho práva?

4. Je vykonávacie nariadenie č. 610/2010, ak bol subjekt LTTE podľa tohto nariadenia zapísaný do zoznamu [zmrazenia finančných prostriedkov], s prihliadnutím na odpovede na otázku 1, otázku 2 písm. a) a b) a otázku 3 neplatné?

5. V prípade kladnej odpovede na štvrtú otázku vzťahuje sa táto neplatnosť aj na skoršie a neskoršie rozhodnutia Rady o aktualizácii [zoznamu zmrazenia finančných prostriedkov], ak bol subjekt LTTE v nadväznosti na tieto rozhodnutia zapísaný do uvedeného zoznamu?"

Úvodné pripomienky

53 Žalobou podanou na Všeobecný súd Európskej únie jednak 11. apríla 2011 (vec T-208/11) a jednak 28. septembra 2011 (vec T-508/11) subjekt LTTE navrhoval zrušenie dvoch vykonávacích nariadení v rozsahu, v akom sa ho tieto predpisy týkajú, z dôvodu, že bol zapísaný do zoznamu zmrazenia finančných prostriedkov stanoveného v článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001. V konaní pred Všeobecným súdom tento subjekt svoje návrhy upravil v tom zmysle, že navrhol zrušenie vykonávacích nariadení, ktoré sa ho týkajú a ktoré boli prijaté po podaní žalôb a ponechávali jeho zápis na tomto zozname.

54 Rozsudkom zo 16. októbra 2014, LTTE/Rada (T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885), Všeobecný súd zamietol prvý žalobný dôvod subjektu LTTE založený na neuplatnení nariadenia č. 2580/2001 na konflikt medzi ním a srílanskou vládou, ktorým tento subjekt tvrdil, že toto nariadenie sa neuplatňuje na situácie ozbrojených konfliktov, pretože na tieto situácie sa vzťahuje len medzinárodné humanitárne právo.

55 Všeobecný súd však vyhovel niektorým žalobným dôvodom subjektu LTTE, keď konštatoval, že Rada porušila tak článok 1 spoločnej pozície 2001/931, ako aj povinnosť odôvodnenia aktov Únie z dôvodu, že v odôvodnení neodkázala na rozhodnutia príslušných orgánov týkajúce sa skutkov, ktoré boli tomuto subjektu pripísané. V dôsledku toho zrušil napadnuté nariadenia v rozsahu, v akom sa týkajú uvedeného subjektu.

56 Návrhom doručeným 19. decembra 2014 Rada podala proti rozsudku Všeobecného súdu zo 16. októbra 2014, LTTE/Rada (T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885), odvolanie na Súdny dvor.

57 V tejto súvislosti možno uviesť, že táto vec sa týka aktov Únie prijatých od roku 2006 do roku 2010, ktorými bol subjekt LTTE zapísaný do zoznamu zmrazenia finančných prostriedkov, pričom tento zápis bol odôvodnený, ako vyplýva z bodu 51 tohto rozsudku, sériou útokov, ktorých sa dopustil tento subjekt v čase od 12. augusta 2005 do 12. apríla 2009. Vec C-599/14 P v súvislosti s odvolaním Rady uvedeným v predchádzajúcom bode sa však týka aktov Únie prijatých po roku 2010, ktoré ponechali uvedený subjekt zapísaný na zozname zmrazenia finančných prostriedkov.

58 Za týchto podmienok sa musí zamietnuť návrh holandskej vlády týkajúci sa prerušenia konania, kým nebude vyhlásený rozsudok Súdneho dvora vo veci C-599/14 P.

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

59 Vnútroštátny súd sa svojou prvou otázkou v podstate pýta, či je v zmysle judikatúry opierajúcej sa o rozsudky z 9. marca 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), a z 15. februára 2001, Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101), zjavné, že by mali byť žaloby o neplatnosť podané na Všeobecnom súde osobami, ktoré sa nachádzajú v situácii, v akej sú odvolatelia vo veci samej, proti vykonávaciemu nariadeniu č. 610/2010, ktorým bol subjekt LTTE zapísaný do zoznamu zmrazenia finančných prostriedkov, prípustné.

60 Na úvod treba uviesť, že tak skutkové okolnosti vo veci samej, ako aj rozhodnutia z 8. júna 2010 predchádzajú nadobudnutiu účinnosti vykonávacieho nariadenia č. 610/2010. Je potrebné preto konštatovať, že otázka sa týka nielen tohto vykonávacieho nariadenia, ale aj aktov prijatých pred týmto nariadením, ktorými bol subjekt LTTE zapísaný a neskôr ponechaný na zozname zmrazenia finančných prostriedkov.

61 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že vnútroštátny súd si kladie otázku, či možno judikatúru vyvodenú z rozsudkov z 9. marca 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), a z 15. februára 2001, Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101), prebrať na spor, o aký ide vo veci samej.

62 Vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 9. marca 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), vnútroštátny súd návrhom na začatie prejudiciálneho konania predloženým v roku 1992 položil Súdnemu dvoru otázku týkajúcu sa platnosti rozhodnutia Európskej komisie v oblasti štátnej pomoci, ktoré bolo prijaté v roku 1986. Toto rozhodnutie Komisie nebolo napadnuté spoločnosťou – príjemcom pomoci, ktorá bola predmetom uvedeného rozhodnutia, hoci kópia tohto rozhodnutia jej bola zaslaná príslušným vnútroštátnym orgánom a tento orgán jej výslovne oznámil, že môže proti rozhodnutiu Komisie podať žalobu na Súdny dvor Európskej únie.

63 S prihliadnutím na tieto skutočnosti Súdny dvor rozhodol, že požiadavky právnej istoty vylučujú možnosť, aby príjemca pomoci, ktorý mohol rozhodnutie Komisie týkajúce sa tejto pomoci napadnúť a ktorý nechal uplynúť lehotu stanovenú v tejto súvislosti s ustanoveniami Zmluvy, spochybnil jeho zákonnosť pred vnútroštátnymi súdmi prostredníctvom žaloby podanej proti opatreniam na vykonanie tohto rozhodnutia, ktoré prijali vnútroštátne orgány (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. marca 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90, body 12 a 17).

64 Vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 15. februára 2001, Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101), Súdny dvor v roku 1999 rozhodoval o návrhu na začatie prejudiciálneho konania týkajúceho sa platnosti antidumpingového nariadenia prijatého v roku 1992, ktoré bolo úspešne napadnuté žalobou o neplatnosť, v prípade ktorej bol vyhlásený rozsudok Súdu prvého stupňa z 2. mája 1995 (NTN Corporation a Koyo Seiko/Rada, T-163/94 a T-165/94, EU:T:1995:83), ktorý potvrdil Súdny dvor

rozsudkom z 10. februára 1998, Komisia/NTN a Koyo Seiko, (C-245/95 P, EU:C:1998:46), pričom uvedenú žalobu o neplatnosť podalo viacero výrobcov, ktorých sa toto antidumpingové nariadenie týkalo, nie však Nachi Fujikoshi, materská spoločnosť žalobkyne vo veci samej vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 15. februára 2001, Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101), t. j. Nachi Europe.

65 Po tom, čo v bode 39 rozsudku z 15. februára 2001, Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101), Súdny dvor konštatoval, že Nachi Europe možno považovať za priamo a osobne dotknutú ustanoveniami tohto nariadenia, ktoré ukladá osobitné antidumpingové clo týkajúce sa výrobkov, ktoré vyrába Nachi Fujikoshi, v bode 40 tohto rozsudku rozhodol, že dovozca výrobkov, na ktoré sa vzťahuje uvedené nariadenie, akou je Nachi Europe, ktorá nepochybne disponovala právom podať žalobu na Súd prvého stupňa, aby dosiahla zrušenie antidumpingového cla vzťahujúceho sa na tieto výrobky, ale takúto žalobu nepodala, nemohla následne napadnúť platnosť tohto antidumpingového cla pred vnútroštátnym súdom.

66 Ako Súdny dvor už viackrát zdôraznil, ak by sa pripustilo, že by osoba podliehajúca súdnej právomoci, ktorá bez akýchkoľvek pochybností má aktívnu legitimáciu v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ na podanie žaloby o neplatnosť proti aktu Únie, mohla po uplynutí lehoty na podanie žaloby stanovenej v článku 263 šiestom odseku ZFEÚ namietať na vnútroštátnom súde proti platnosti tohto aktu, znamenalo by to, že by sa jej priznala možnosť obísť konečnú povahu, ktorú voči nej uvedený akt má po uplynutí lehoty na podanie žaloby (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. marca 1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, bod 18; z 15. februára 2001, Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, bod 30; z 27. novembra 2012, Pringle, C-370/12, EU:C:2012:756, bod 41, a z 5. marca 2015, Banco Privado Português a Massa Insolvente do Banco Privado Português, C-667/13, EU:C:2015:151, bod 28).

67 Súdny dvor však konštatoval, že iba za okolností, že by bola žaloba o neplatnosť zjavne prípustná, osoba podliehajúca súdnej právomoci sa nemôže dovolávať neplatnosti aktu Únie na vnútroštátnom súde (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. marca 1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, body 17 až 25; z 30. januára 1997, Wiljo, C-178/95, EU:C:1997:46, body 15 až 25; z 15. februára 2001, Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, body 29 až 40, a z 22. októbra 2002, National Farmers' Union, C-241/01, EU:C:2002:604, body 34 až 39). Vo viacerých iných prípadoch Súdny dvor objektívne rozhodol, že táto zjavná povaha prípustnosti nebola preukázaná (pozri najmä rozsudky z 23. februára 2006, Atzeni a i., C-346/03 a C-529/03, EU:C:2006:130, body 30 až 34; z 8. marca 2007, Roquette Frères, C-441/05, EU:C:2007:150, body 35 až 48; z 29. júna 2010, E a F, C-550/09, EU:C:2010:382, body 37 až 52; z 18. septembra 2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, body 24 až 38, a z 5. marca 2015, Banco Privado Português a Massa Insolvente do Banco Privado Português, C-667/13, EU:C:2015:151, body 27 až 32).

68 Je pravda, že na to, aby sa posilnila súdna ochrana fyzických alebo právnických osôb vo vzťahu k aktom Únie, Lisabonská zmluva rozšírila podmienky prípustnosti žalôb o neplatnosť prijatím článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, ktorý povoľuje podať takúto žalobu aj proti regulačným aktom, ktoré sa priamo týkajú takejto osoby a ktoré nevyžadujú vykonávacie opatrenia.

69 Toto rozšírenie podmienok prípustnosti žalôb o neplatnosť však naopak umožňuje spochybniť na vnútroštátnom súde platnosť aktu Únie, ak by žaloba o neplatnosť, ktorú by na Všeobecnom súde podal niektorý z účastníkov sporu pred týmto súdom, nebola zjavne prípustná (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. júna 2011, Comitato „Venezia vuole vivere" a i./Komisia, C-71/09 P, C-73/09 P a C-76/09 P, EU:C:2011:368, bod 57).

70 Z toho vyplýva, že návrh na začatie prejudiciálneho konania týkajúci sa platnosti aktu Únie možno zamietnuť iba v prípade, že hoci by bola žaloba o neplatnosť podaná proti aktu Únie zjavne prípustná, fyzická alebo právnická osoba, ktorá môže podať takúto žalobu, tak neurobila v stanovenej lehote a napadla neplatnosť tohto aktu v rámci vnútroštátneho konania, aby naviedla vnútroštátny súd obrátiť sa na Súdny dvor s daným návrhom na začatie prejudiciálneho konania týkajúceho sa platnosti

uvedeného aktu, pričom tak obchádza konečnú povahu, ktorú voči nej nadobúda uvedený akt po uplynutí lehoty na podanie žaloby (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. marca 1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, bod 18, a z 15. februára 2001, Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, bod 30).

71 V prejednávanej veci nejde o taký prípad.

72 V prvom rade samotní odvolatelia vo veci samej nie sú totiž zapísaní do zoznamu zmrazenia finančných prostriedkov.

73 Ďalej nie je zjavné, že sa ich tieto akty „osobne“ týkajú v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ. Zápis subjektu LTTE do zoznamu zmrazenia finančných prostriedkov má totiž vo vzťahu k iným osobám, než je tento subjekt, všeobecnú pôsobnosť v rozsahu, v akom ukladá neurčitému počtu osôb povinnosť dodržiavať určité obmedzujúce opatrenia voči uvedenému subjektu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, body 241 až 244; z 29. júna 2010, E a F, C-550/09, EU:C:2010:382, bod 51, a z 23. apríla 2013, Gbagbo a i./Rada, C-478/11 P až C-482/11 P, EU:C:2013:258, bod 56).

74 Nakoniec situácia odvolateľov vo veci samej bola priamo dotknutá nie aktmi Únie týkajúcimi sa tohto zápisu, ale uložením sankcií výlučne podľa holandského práva, ktoré okrem iných skutočností zohľadnilo uvedený zápis.

75 Na prvú otázku treba preto odpovedať, že v zmysle judikatúry opierajúcej sa o rozsudky z 9. marca 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), a z 15. februára 2001, Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101), nie je zjavné, že by žaloby o neplatnosť podané na Všeobecnom súde osobami, ktoré sa nachádzajú v situácii, v akej sú odvolatelia vo veci samej, proti vykonávaciemu nariadeniu č. 610/2010 alebo aktom Únie predchádzajúcim tomuto vykonávaciemu nariadeniu, ktorými bol subjekt LTTE zapísaný do zoznamu zmrazenia finančných prostriedkov, mali byť prípustné.

O druhej až štvrtej otázke

76 Na úvod, pokiaľ ide o tretiu otázku, ktorou sa v podstate zisťuje, či činnosti, ktoré boli dôvodom zápisu a ponechania subjektu LTTE na zozname zmrazenia finančných prostriedkov v rokoch 2006 až 2010, sú „činnosti ozbrojených síl počas ozbrojeného konfliktu“ v zmysle medzinárodného humanitárneho práva, treba uviesť, že Súdny dvor v rámci tejto veci nedisponuje dostatočnými informáciami, aby mohol rozhodnúť o tejto otázke.

77 Svojou druhou a štvrtou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd Súdneho dvora v podstate pýta, či je zápis subjektu LTTE na zoznam zmrazenia finančných prostriedkov vykonávacím nariadením č. 610/2010 a aktmi Únie predchádzajúcimi tomuto nariadeniu platný. Konkrétne zisťuje, či činnosti ozbrojených síl počas ozbrojeného konfliktu v zmysle medzinárodného humanitárneho práva môžu predstavovať „teroristické trestné činy“ v zmysle rámcového rozhodnutia 2002/475, alebo „teroristické činy“ v zmysle spoločnej pozície 2001/931 a nariadenia č. 2580/2001.

78 Vnútroštátny súd si v tejto súvislosti kladie otázku, či možno činnosti subjektu LTTE, ktoré boli dôvodom jeho zápisu do zoznamu zmrazenia finančných prostriedkov, považovať za teroristické aktivity v zmysle spoločnej pozície 2001/931 a nariadenia č. 2580/2001, pričom tieto aktivity by sa mali chápať v spojení s rámcovým rozhodnutím 2002/475, ktorého odôvodnenie 11 spresňuje, že týmto rámcovým rozhodnutím sa neriadia akcie ozbrojených síl počas ozbrojených konfliktov.

79 V súlade s judikatúrou Súdneho dvora nariadenie ukladajúce obmedzujúce opatrenia, ako to robí vykonávacie nariadenia č. 610/2010 a akty Únie predchádzajúce tomuto nariadeniu, týkajúce sa zápisu subjektu LTTE do zoznamu zmrazenia finančných prostriedkov, sa má vykladať nielen vzhľadom na rozhodnutie prijaté v rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky uvedené v článku 215 ods. 2 ZFEÚ, ale takisto na historický kontext, do ktorého patria ustanovenia prijaté Úniou a ktorých súčasťou je toto nariadenie (rozsudok z 1. marca 2016, National Iranian Oil Company/Rada, C-440/14 P, EU:C:2016:128, bod 78 a citovaná judikatúra).

80 V tejto súvislosti treba odlíšiť akty Únie, na ktorých sa zakladajú písmena a) a b) druhej otázky, a to jednak rámcový dohovor 2002/475 a jednak spoločnú pozíciu 2001/931, ako aj nariadenie č. 2580/2001. Nie sú to teda ani tak pojmy „teroristické trestné činy“ v zmysle rámcového rozhodnutia 2002/475 a „teroristické činy“ v zmysle spoločnej pozície 2001/931, ako aj nariadenia č. 2580/2001, ktoré treba preskúmať a porovnať, ale práve ciele rámcového rozhodnutia 2002/475, ktoré spadá do oblasti spravodlivosti a vnútorných vecí (SVV), a ciele spoločnej pozície 2001/931, ako aj nariadenia č. 2580/2001, ktoré spadajú výlučne do spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky (SZBP).

81 Pokiaľ ide o rámcové rozhodnutie 2002/475, jeho cieľom je najmä zosúladenie definície teroristických trestných činov vo všetkých členských štátoch, stanovenie trestov a sankcií, ktoré odrážajú závažnosť takýchto trestných činov, ako aj zavedenie princípov príslušnosti s cieľom zabezpečiť, aby mohli byť teroristické trestné činy efektívne stíhané.

82 Práve do tohto kontextu donucovacieho práva spadá odôvodnenie 11 rámcového rozhodnutia 2002/475, podľa ktorého sa ním neriadia akcie ozbrojených síl počas ozbrojených konfliktov, ktoré sa riadia medzinárodným humanitárnym právom v zmysle týchto podmienok podľa tohto práva, a ani akcie ozbrojených síl štátu pri výkone jeho oficiálnych funkcií, pokiaľ sa riadia inými pravidlami medzinárodných právnych predpisov.

83 Čo sa však týka spoločnej pozície 2001/931 a nariadenia č. 2580/2001, ich cieľom je vykonanie rezolúcie 1373 (2001) prijatej v nadväznosti na teroristické útoky, ku ktorým došlo v Spojených štátoch 11. septembra 2001, a spočívajú najmä v predchádzaní teroristických aktov prostredníctvom prijatia opatrení súvisiacich so zmrazením finančných prostriedkov, aby sa zabránilo činom spočívajúcim v príprave takýchto aktov, ako je financovanie osôb alebo subjektov, ktoré sa môžu dopustiť teroristických činov.

84 Označenie osôb a subjektov, ktoré sa majú nachádzať na zozname uvedenom v článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, za týchto okolností nepredstavuje sankciu, ale preventívne opatrenie prijaté podľa určitého mechanizmu na dvoch úrovniach v tom zmysle, že podľa článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 Rada môže do tohto zoznamu zapísať len osoby a subjekty, v súvislosti s ktorými existuje rozhodnutie prijaté príslušným orgánom, že ide buď o začatie trestného stíhania či trestné stíhanie založené na závažných a hodnoverných dôkazoch alebo skutočnostiach, týkajúce sa spáchania, účasti alebo napomáhania teroristického činu, alebo o odsúdenie za takéto skutky.

85 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že odôvodnenie 11 rámcového rozhodnutia 2002/475, ktorého jediným cieľom, ako zdôraznila Komisia, je spresniť rozsah pôsobnosti tohto rámcového rozhodnutia, nie je relevantné pre výklad pojmu „teroristické činy“ v zmysle spoločnej pozície 2001/931 a nariadenia č. 2580/2001.

86 Vnútroštátny súd usudzuje, že jednotlivé medzinárodné dohovory by sa prípadne mohli chápať v tom zmysle, že činnosti ozbrojených síl počas ozbrojeného konfliktu v zmysle medzinárodného humanitárneho práva sa nemajú považovať za teroristické aktivity. V dôsledku toho vyslovuje pochybnosti v súvislosti s kvalifikáciou činností, ktorých sa subjekt LTTE dopustil a ktoré podľa Rady odôvodňovali akty Únie prijaté v rokoch 2006 a 2010 týkajúce sa zápisu tohto subjektu do zoznamu zmrazenia finančných prostriedkov.

87 Treba však konštatovať, že Únia nie je zmluvnou stranou týchto medzinárodných dohovorov a že uvedené dohovory v každom prípade nebránia tomu, že by činnosti ozbrojených síl mohli počas ozbrojeného konfliktu predstavovať „teroristické činy“ v zmysle spoločnej pozície 2001/931 a nariadenia č. 2580/2001 bez toho, aby existovali akékoľvek dôkazy, že tieto dohovory sú v rozpore s prípadnými pravidlami medzinárodného obyčajového práva, ktorými je Únia viazaná.

88 Pokiaľ ide v prvom rade o medzinárodné humanitárne právo, treba totiž konštatovať, že článok 33 štvrtého Ženevského dohovoru stanovuje zákaz akéhokoľvek zastrašujúceho alebo terorizujúceho opatrenia. Článok 51 ods. 2 protokolu I a článok 13 ods. 2 protokolu II tiež stanovujú, že násilné činy alebo hrozby násilnými činmi, ktorých základným cieľom je terorizovanie civilného obyvateľstva, sa zakazujú. Okrem toho článok 4 ods. 2 protokolu II stanovuje, že sú zakázané v každej dobe a na každom mieste teroristické činy proti osobám, ktoré sa priamo nezúčastnia alebo ktoré sa prestali zúčastňovať na nepriateľských akciách.

89 Musí sa tiež zdôrazniť, že medzinárodné humanitárne právo sleduje odlišné ciele, než sú ciele spoločnej pozície 2001/931 a nariadenia č. 2580/2001 a že ide o odlišné mechanizmy.

90 Navyše, ako uviedla generálna advokátka v bodoch 107 až 109 svojich návrhov, pravidlá stanovené medzinárodným humanitárnym právom nezakazujú prijatie preventívnych opatrení, ako sú tie, ktorých subjekt LTTE je predmetom, s výnimkou rámca, ktorý definuje toto právo.

91 Za týchto podmienok skutočnosť, že niektoré činnosti uvedené v bode 86 tohto rozsudky medzinárodné humanitárne právo nezakazuje, za predpokladu, že je preukázaná, nemôže byť v každom prípade rozhodujúca, keďže uplatnenie spoločnej pozície 2001/931 a nariadenia č. 2580/2001 nezávisí od kvalifikácie vyplývajúcej z medzinárodného humanitárneho práva (pozri analogicky rozsudok z 30. januára 2014, Diakité, C-285/12, EU:C:2014:39, body 24 až 26).

92 Ďalej pokiaľ ide o medzinárodné právo upravujúce terorizmus, treba konštatovať, že článok 2 ods. 1 písm. b) Medzinárodného dohovoru o zamedzení financovania terorizmu odsudzuje „každý čin, ktorého cieľom je usmrtiť alebo vážne zraniť civilnú osobu, alebo akúkoľvek inú osobu, ktorá sa priamo nezúčastňuje na vojenských útokoch v situácii ozbrojeného konfliktu, pokiaľ účelom tohto činu vyplývajúcim z jeho povahy alebo kontextu je vážne zastrašovať obyvateľstvo, alebo naliehať na vládu alebo medzinárodnú organizáciu, aby vykonala alebo sa zdržala vykonania akéhokoľvek činu“.

93 Článok 8 ods. 1 tohto dohovoru okrem iného stanovuje povinnosť prijať opatrenia týkajúce sa zmrazenia finančných prostriedkov používaných páchanie trestných činov uvedených v jeho článku 2 a nezakazuje prijatie opatrení týkajúcich sa zmrazenia finančných prostriedkov v súvislosti s inými teroristickými trestnými činmi.

94 Treba ešte uviesť, že podľa posledného odôvodnenia medzinárodného dohovoru o potláčaní teroristických bombových útokov vyňatie činností ozbrojených síl počas ozbrojeného konfliktu z pôsobnosti tohto dohovoru „neospravedlňuje alebo nerobí zákonnými inak protiprávne činy, alebo nevylučuje stíhanie podľa iných právnych noriem“. Z toho vyplýva, že skutočnosť, že tieto činnosti nespadajú do pôsobnosti tohto dohovoru však nevylučuje, že by mohli byť považované za protiprávne činnosti, ktoré možno stíhať, ako sú „teroristické činy“ v zmysle spoločnej pozície 2001/931 a nariadenia č. 2580/2001.

95 Nakoniec hoci niektoré medzinárodné dohovory, na ktoré odkazuje vnútroštátny súd, vylučujú zo svojej pôsobnosti činnosti ozbrojených síl počas ozbrojeného konfliktu v zmysle medzinárodného humanitárneho práva, nezakazujú štátom, ktoré sú ich zmluvnou stranou, kvalifikovať niektoré tieto aktivity ako „teroristické činy“, alebo predchádzať páchaniu týchto činov.

96 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že spoločná pozícia 2001/931 a nariadenie č. 2580/2001 nemajú za cieľ ukladať sankcie za teroristické činy, ale bojovať proti terorizmu predchádzaním financovaniu teroristických činov, ako to odporúča aj Bezpečnostná rada Organizácie spojených národov vo svojej rezolúcii 1373 (2001).

97 Zo všetkých týchto skutočností vyplýva, že spoločná pozícia 2001/931 a nariadenie č. 2580/2001 sa majú vykladať v tom zmysle, že činnosti ozbrojených síl počas ozbrojeného konfliktu v zmysle medzinárodného humanitárneho práva môžu predstavovať „teroristické činy“ v zmysle týchto aktov Únie.

98 Za týchto podmienok treba na druhú a štvrtú otázku odpovedať, že spoločná pozícia 2001/931 a nariadenie č. 2580/2001 nebránia tomu, aby činnosti ozbrojených síl počas ozbrojeného konfliktu v zmysle medzinárodného humanitárneho práva predstavovali „teroristické činy“ v zmysle týchto aktov Únie, pričom skutočnosť, že by činnosti subjektu LTTE mohli predstavovať takéto činnosti, nemá vplyv na platnosť nariadenia č. 610/2010, ako aj akty Únie predchádzajúce tomuto vykonávaciemu nariadeniu týkajúcemu sa zápisu subjektu LTTE do zoznamu zmrazenia finančných prostriedkov.

99 Keďže piata otázka bola položená pre prípad, že by akty uvedené v predchádzajúcom bode boli neplatné, nie je potrebné na ňu odpovedať.

O trovách

100 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. **Nie je zjavné, že by v zmysle judikatúry opierajúcej sa o rozsudky z 9. marca 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), a z 15. februára 2001, Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101), žaloby o neplatnosť, podané na Všeobecnom súde Európskej únie osobami, ktoré sa nachádzajú v situácii, v akej sú odvolatelia vo veci samej, proti vykonávaciemu nariadeniu Rady (EÚ) č. 610/2010 z 12. júla 2010, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a ktorým sa zrušuje vykonávacie nariadenie (EÚ) č. 1285/2009, alebo proti aktom Únie predchádzajúcim tomuto vykonávaciemu nariadeniu týkajúcim sa zápisu subjektu „Tigre oslobodenia tamilského Ílamu (LTTE)“ do zoznamu stanoveného v článku 2 ods. 3 nariadenia Rady (ES) č. 2580/2001 z 27. decembra 2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu, mali byť prípustné.**

2. **Spoločná pozícia Rady 2001/931/SZBP z 27. decembra 2001 o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom a nariadenie č. 2580/2001 nebránia tomu, aby činnosti ozbrojených síl počas ozbrojeného konfliktu v zmysle medzinárodného humanitárneho práva predstavovali „teroristické činy“ v zmysle týchto aktov Únie, pričom skutočnosť, že by činnosti subjektu „Tigre oslobodenia tamilského Ílamu (LTTE)“ mohli predstavovať takéto činnosti, nemá vplyv na platnosť nariadenia č. 610/2010, ako aj akty Únie predchádzajúce tomuto vykonávaciemu nariadeniu týkajúcemu sa zápisu uvedeného v bode 1 tohto výroku.**

Podpisy